

"מותר האדם על הבהמה"

עולם החי שאנחנו כל כך מזלזלים בו מלמד אותנו דבר וחצי על
היכולת שלנו להשתלב בעולמות של מעלה!

מראת ידע 7/2024

ד"ר ברכה קליין תאיר

כִּי מִקְרָה בְּנֵי הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה וּמִקְרָה אֶחָד לָהֶם כְּמוֹת זֶה כֵּן מוֹת זֶה וְרוּחַ
אֶחָד לְכֹל וּמוֹתֵר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אֵין כִּי הַכֹּל הֶבֶל (קהלת ג' י"ט).

לפי קהלת, במהות הארצית כולם חושבים שאין הבדל כי גם האדם וגם הבהמה סופם דומה, מוות. הבעיה היא שגם ההבנה הזאת בעיני קהלת היא הבל, כי אנחנו מתייחסים לשאלה הנצחית עם מחשבות מתחת לשמש.

כדי להבין את הערך המוסף שיש לאדם על פני החיה, עלינו להתעלות אל מעל השמש ולהבין יותר לעומק את מערכת החינוך בה נמצא האדם – פלנטת ארץ כבית ספר לאבולוציה.

דווקא במהותו האדם נמצא בשלבים גבוהים יותר של אבולוציה מאשר החיה. כל הבהמיות היוצאת היום לאור בקולות נפץ, הנו תהליך אבולוציוני הכרחי, כי כולנו חייבים להשתחרר מהנפש הבהמית המגבילה אותנו לקיום נוראי, שפל, עבור, לטהר את 'הכלי' ולצלול אל תוך מהות האור שבנו על מנת שנוכל להמריא חזרה 'היבטה' לכוללות הרוחנית ביקום 2.

כיצד נחשב האדם לפסגת כוללות האל?

על כך אדבר בהמשך.

אבל חשוב תחילה שנבין; הטבע – החי - הצומח הינם כולם היבטים ענפיים של האל ויש להם מה ללמד אותנו בתהליך האבולוציוני. לכן, לא סתם קוסמוס קבע את שני הסעיפים הראשונים מתוך תשעה שלבים אבולוציוניים, כסעיפים השייכים לטבע:

1. ראשית תאהב את הטבע...אחריות ארצית
2. תאהב את בעלי החיים...אחריות ארצית

אם לא מילאנו אחריהם, איננו יכולים להתקדם אל עבר התכלית הקיומית שלנו.

מדוע הם התנאי שלנו להתקדמות...אם מותר האדם על הבהמה?

חשבו על התשובה לאחר שתקראו כמה תיאורים על היכולת של עולם החי.

מה שהכי מאפיין את עולם הטבע הוא טובת המכלול, עבודת צוות, ביטחון קיומי, דאגה למזון, אהבה, חושים, גיאומטריה, יצירתיות, ניצול העוצמה היחסית והייחודית. אלה הפכו עם השנים למודלים להעתקה לחיי האנוש וקדמו את האנושות הרבה קדימה.

עולם החי, בשונה מהאדם, נאמן למהותו אינסטנקטיבית. מאחר והוא מחובר לחוקי היקום ישירות, הוא פועל על פיהם, בלי ליתר ובלי להסיר. לעומת זאת האדם שתודעתו מצועפת, אינו מכיר את חוקי היקום וגם מפר אותם כמעט עם כל נשימה. לפיכך, הקרמות האישיות והכלליות מתחברות יחדיו וכולנו חוטפים מכות סנפיר אדירות.

אביא דוגמאות משני תחומים:

1. המערכת החושית כערובה להישרדות.
2. ארכיטקטורה של הבית כערובה להישרדות.

רוב המבנים שנוצרים על ידי החיות הם עגולים, חרוטים ומושלמים. מאחורי החשיבה המעגלית – חרוטית ישנה דאגה לביטחונם מפני פגעי טבע וטורפים. הם נחשבים לבנאי-על. דוגמאות רבות נלקחו מעולם החי לעולם האנושי כדי לשפר את המדע והטכנולוגיה שלנו. למשל חוטי המשי החזקים של העכביש, הצרים משערת ראשנו, הביאו לאפליקציות רפואיות רבות.

דוגמאות;

עבודת אומנות מושלמת של דג הפוגו היפני. 9 ימים לוקח לו לייצר את הגיאומטריה המעגלית המושלמת, כדי להכין אותו לקבלת פנים לאהבתו ולהטמעת הביצים של הדור הבא בחול הים.

קופי האורנגאוטנים נחשבים לנגרים עילאיים של בניית מיטת השינה: סוג העץ, עובי, חוזק הענף, גודל כדי לייצר את משכנם.

העיט מומחה לבניית גורדי שחקים.

רשת העכביש מיועדת גם ללכידת האוכל שלו.

חלת הדבש של הדבורים.

עכביש הבועה שבונה לו פעמון צלילה - מעין בלון חמצן המאפשר לו לשהות 24 שעות מתחת למים ולנשום אוויר.

נמלים הבונות מעלים מודבקות בית מוגן מהכל.

הבונים חזקים בפה וברגליים שלהם מסוגלים לייצר מבצרים מוגנים.

הסוכאים (סוכי) - בונים סוכות ארמוניות בצורת חרוט. אנדרטות אהבה.

נובחניות (מכרסם) בונות עיר תת קרקעית עם דרכי גישה למושבות משפחתיות שלהן חדרי שינה, אוכל, שירותים. זוויות שמכניסות אוויר ומונעות כניסת מים.

עולם החי מציג מיומנויות של תכנון, בחירה, אריגה (כמו סלים), בנייה, אסטרטגיית הגנה מפני טורפים וקנאים, חוכמה מרשימה המתחרה במיומנות האנושית.

כך גם לגבי החושים:

יש חיות המסוגלות לשמוע צלילים במה שלנו נשמע כדממה מוחלטת, לראות צבעים במה שלנו נראה כחשיכה מוחלטת, ולחוש בתנודות במה שלנו נדמה כחוסר תנועה מוחלט. יש חיות עם עיניים על איברי המין שלהן, אוזניים על ברכיהן, אפים על גפיהן, ולשונות על כל עורן". את כל זה אנחנו עוד איכשהו יכולים לדמיין באינטואיציה החושית שלנו, אבל אנחנו מתקשים לדמיין שלבעלי חיים יש חושים שלנו אין, כאלה שפועלים ברובדי מציאות שאיננו מכירים.

כשבני אדם שואפים אוויר לגופם, מגיע אל הנחיריים זרם אחיד המשמש גם לנשימה וגם להרחה.

כשכלבים שואפים אוויר, המשב מתפצל לשניים — מרביתו עובר לריאות, אבל מיעוטו מגיע אל החלק האחורי של החוטם, שם עוברות המולקולות המרכיבות את האוויר ניתוח מהיר, אך מעמיק, ובסופו מתקבל מידע על מה שנמצא בסביבה.

כשבני אדם נושפים אוויר החוצה, הנשיפה גורמת בין השאר גם לסילוק חומרי הריח מהאף, מה שהופך את חוויית ההרחה האנושית לחלקית ומקוטעת. אצל כלבים, מבנה החוטם מאפשר לחומרי הריח להישאר ולהתחדש בכל רחרוח. חברו הטוב של האדם מסוגל לבצע שש שאיפות רצופות בשנייה בלי שתיגרם לו סחרחורת, ובאופן הזה לשמור על רציפות האינפורמציה הנקלטת ממולקולות הריח. כישורי ההרחה הפנומנליים של כלבים הפכו אותם למי שמסייעים לבני אדם לאתר חומרי נפץ, סמים, אנשים נעדרים, גופות, כסף מוברח, פטריות כמהין, דליפות בצינורות נפט ואפילו שינויים פיזיולוגיים בגוף האדם כמו רמת סוכר נמוכה בדם או גידולים סרטניים.

הכלבים הם כמובן לא המין היחיד שהחושים שלו הרבה יותר מגוונים ועשירים מזה של האדם. בספר "עולם עצום: היקום המופלא והנסתר שמגלים לנו החושים של בעלי החיים", שזה עתה תורגם לעברית בהוצאת כנרת זמורה, מספר **אד יונג**, מחברו, אחד מעיתונאי המדע המעוטרים והמוערכים, על חולדות שיודעות לזהות מוקשים באמצעות הרחה; על דגי סלמון מרשימים, ולא רק בזכות יכולתם לשחות נגד הזרם, אלא גם בזכות חוש הריח המפותח שלהם, שמוביל אותם לשוב בדיוק אל הנחל שבו נולדו; ועל עשים שמסוגלים לקלוט ריח של נקבת עש במרחק קילומטרים רבים מהם ולעופף באמצעות הריח הישר אל המקור, עד כדי כך שהם מכונים בפי חוקרים "רחפנים מונחי-ריח" היכולים לנווט למרחקים ארוכים על ידי חישת השדה המגנטי של כדור הארץ.

לדעת יונג, מרבית בעלי החיים מריחים בסטריאו, כלומר משתמשים בזוג נחיריים או זוג מחושים כדי לדייק את זיהוי המיקום הגיאוגרפי של מקור הריח — האם הגיע מימין או משמאל. אחד המקרים המרתקים בהקשר זה הוא לשונו המפוצלת של נחש העכסן.

אריסטו חרץ שהאיבר הכפול הזה מכפיל את הנאת הנחש ממזון, אבל בהמשך גילה המדע שעל לשון הנחש אין בלוטות טעם, אלא חיישנים לקליטת ריח. כשהלשון יוצאת החוצה קצתיה נעות לשני הצדדים, וכשהיא חוזרת אל תוך הלוע הקצוות מתקרבות וכך נכנסת פנימה טבעת אוויר מלאה בריחות. כך מתאר זאת יונג: "כשעכסן הקורות מתפתל על קרקעית היער, לשונו הופכת את העולם למפה ולתפריט, חושפת שתי וערב של עקבות מכרסמים מתרוצצים... בין הנתיבים הסבוכים הוא יכול לבחור את אלה של הטרף האהוב עליו... כשמכרסם חולף על פניו, הנחש פורץ קדימה במהירות גבוהה פי ארבעה ממצמוץ אנושי. הוא דוקר את המכרסם בניביו ומזריק ארס. בדרך כלל הרעלנים זקוקים לזמן מה כדי להשפיע... אז הנחש משחרר את הטרף שלו ומניח לו לברוח. אחרי כמה דקות הוא מתחיל להצליף בלשונו כדי לאתר את הקורבן המת... הוא מסוגל לאתר את הפרט הספציפי שתקף, כי למד את ריחו של הקורבן בשנייה שהכיש אותו."

מי שרוצה ימצא סיבות לגחך על הביטחון האנושי המופרז. דוגמה לכך היא החוש שמתקיים לגביו הפער הגדול ביותר בין היומרות של בני האדם לבין היכולות הפיזיולוגיות האמיתיות שלו – חוש הטעם. אנחנו אמנם אוהבים לראות את עצמנו כאיני טעם, אבל בפועל מדובר בחוש האנושי הכי פחות מפותח. דבורים, לדוגמה, מסוגלות לזהות רמת מתיקות של צוף רק על ידי עמידה על פרח מסוים, וזבובים טועמים מזון באמצעות רגליהם ברגע שהם נוחתים עליו. המפתיעים ביותר בממלכת הטעמים הם דגי שפמנון, שמציגים בלוטות טעם על כל העור שלהם. שפמנון חש טעמים כפי שבני האדם חשים משב רוח על האוזניים או מגע בד על הזרוע.

אבל אין ספק באשר לאלופי ההרחה של הטבע – וכשחושבים על מבנה גופם, זה נראה לפתע מובן מאליו – הפילים. בדנ"א שלהם יש לא פחות מ-2,000 גנים האחראים לייצור קולטני ריח, עניין הכרחי לבעלי האף הארוך ביותר בטבע. הם בוודאות מזהים אנשים באמצעות ריח, כפי שמעידים חוקרים ומטפלי פילים, שזכו להיות מרוחרחים בפעם הראשונה שפגשו פיל מסוים. חוקרים מספרים שהצליחו ללמד פילים לזהות ריח של טי־אן־טי ולהבחין באמצעות חוש הריח בלבד איזה משני דלילים אטומים למראה מכיל כמות גדולה יותר של מזון, הישג שבני אדם נכשלו בו וכלבים התקשו בו.

בספרו של **אד יונג** מסופר על החוקרת האמריקאית אליזבת (בתס) רסמוסן, ביוכימאית מנוחה, שבחייה הוכתרה כ"מלכת ההפרשות, היציאות והנשיפות של פילים". ב-1996 הצליחה רסמוסן לבדוד כימיקל בודד ממשפחת האצטטים, שנקבות פילים משחררות בשתן כדי להודיע לזכרים שהן מוכנות להזדווג. מתברר שנקבות עשים מפרישות את אותו הכימיקל מאותה הסיבה, אבל פיל לא יימשך לנקבת־עש וזכר־עש לא יימשך לפילה בזכות ההבדל במינון המולקולות המועלות לאוויר. כלומר, בעלי החיים האלה ניחנו לא רק בחוש ריח מפותח, אלא גם ביכולת לאמוד את הכמות של מה שהם מריחים.

יש מין נוסף של בעלי חיים, בקנה מידה אחר לגמרי, שחולק עם הפילים הצטיינות הרחה – אלה הן יתושות מסוג אדס מצרי. זה סוג קטלני עבור בני אדם, שכן הוא אחראי להפצת נגיף הזיקה, קדחת הדנגי והקדחת הצהובה. את זה הם עושים לצערנו בהצלחה מרובה בזכות יכולת הנקבות להריח פחמן דו־חמצני. כשהריח נקלט אצל היתושה בשילוב המידע שזהו גוף בעל 37 מעלות צלזיוס, הן יודעות שמתחת לעור רוחש דם אנושי מזין עבורן. חוקרת היתושים האמריקאית לסלי ווסהאל מנסה להטעות את היתושות בדרכים שונות במטרה להגן על בני אדם מפני עקיצתן, אבל היתושות מתוחכמות, ובכל פעם שהיא מסווה פקטור אנושי אחד, הן משתמשות בחוש אחר כדי לזהות פקטורים אנושיים אחרים. "לא ניתן להטעות יתושות באמצעות אסטרטגיה

אחת ספציפית, כי הן לא מחויבות לשום חוש יחיד", כותב יונג ב"עולם עצום". זה מה שהופך את יתושי האדם המצרי "לציידיים היעילים ביותר של בני אדם על פני כדור הארץ".

לטובת חוש השמיעה, לעומת זאת, זכינו באיבר כפול – האוזניים. בני אדם נחשבים למינים ששומעים יחסית טוב לעולם החי (עד גיל מסוים, לפחות), אבל אנחנו מצטיינים רק בשמיעה אופקית. אנחנו לא כל כך טובים בזיהוי מקור צליל בציר אנכי והבחנה אם הגיע מלמטה או למעלה, זה מפני שהאוזניים שלנו מקבילות. אצל עופות לילה דורסים, ינשופים ותנשמות, מיקום האוזניים לא סימטרי – השמאלית גבוהה יותר מהימנית – וכך הם מסוגלים לקלוט מאיזה גובה מגיע הצליל שהטרף משמיע.

מי שעוד מרשימים בשמיעתם – ושוב, כשחושבים על מבנה גופם, זה לא מפתיע – אלה הפילים. האוזניים שלהם לא סתם גדולות, אלא גם קולטות טווח תדרים עצום.

עכביש קופצן. עיניו המרכזיות מציעות ראייה חדה, ואילו הזוג בצד עוקב אחר תנועות.

כוחם של דגי חשמל, שהורגים את טרפם בזרם חשמלי, יצא למרחוק. אבל מה באשר לדגים בעלי זרם חשמלי בינוני ומטה, כזה שלא מסוגל להרוג טרף? הדגים האלה בילבלו מדענים מאז המאה ה-19, שכן האבולוציה לא היתה מאפשרת לאיבר ששואב כל כך הרבה אנרגיה להתפתח סתם כך. צ'רלס דרווין בעצמו התחבט בשאלה זו ב"מוצא המינים", שם כתב "אי אפשר לשער באילו צעדים נוצרו האיברים המופלאים האלה (שיוצרים חשמל בזרם נמוך – נ"א), אבל זה לא מפתיע, כי אנחנו אפילו לא יודעים למה הם משמשים". נדרשו כ-160 שנות מחקר כדי להבין שדגי הסכין ודגי הפיל, בעלי הזרם החשמלי החלש שאינו ממית, משתמשים בו כדי לקרוא את סביבתם, לנווט בה ולקיים באמצעותו תקשורת בין פרטים.

חשמל הוא בהחלט תכונה מסעירה, אבל יש לה מתחרה דרמטית לא פחות – חוש מגנטי. ממגנט ככל שיהיה החוש הזה, זהו השדה הכי פחות חרוש מבחינה מדעית. חוקרים אפילו לא יודעים לומר אילו איברי חישה מעורבים בחישה מגנטית, זה החוש היחיד ללא חיישן ידוע, כפי שמסביר **אד יונג** בספר, "מגנטורצפטורים הם 'הגביע הקדוש של הביולוגיה החושית'". זאת הלאקונה הגדולה הזאת של המדע: "זה כמו שהיו יודעים שיש ראייה, אבל לא מכירים את העין."

"מי היה מאמין שציפור במשקל 12 גרם תכיל בתוך הגוף הקטן שלה יכולות ניווט ברמה הכי גבוהה שיש? אבל עובדה, זה מתקיים" לוויתנים, צבי ים או חיידקים גם הם משוכללים בניווט מגנט. האדם פשוט העתיק מהם את המצפן.

בשנות ה-90 של המאה ה-20 התברר בניסוי שצבי ים בני יומם, כאלה שזה עתה בקעו מהביצה על חוף הים, מגיעים לתוך המים ושם שוחים בדיוק אל המקום שהוא הבית שלהם, זה שמעולם לא ראו, באמצעות שני חושים מגנטיים. האחד הוא מצפן כמו שאנחנו מדמיינים מצפן, כזה המורה היכן הצפון, והשני הוא יכולת קריאה של שדות גיאומגנטיים על סמך הזווית והעוצמה שלהם. זה קשה לתיאור ועל כן גם קשה להבנה. אולי זו אחת הסיבות שהחוש המגנטי לא מסעיר רק את הדמיון, אלא גם את הפוליטיקה של עולם המדע. תוססות בו יריבויות מרות ושלל תיאוריות סותרות.

ב-1909 טבע הזואולוג הגרמני יעקוב פון אוקסקול את המונח "אומנוֹלט" (עצמיות), שכוונתו – העולם המוחשי-תפיסתי של בעלי חיים. על פי אוקסקול, יצורים שונים עשויים לשהות באותו מרחב פיזי באותו הזמן, אבל כל אחד מהם יחווה אומנוֹלט שונה לחלוטין. כדי להיטיב להסביר זאת השתמש אוקסקול בדימוי של בית: "בכל בית יש כמה חלונות, שנפתחים אל גינה: חלון האור, חלון הצליל, חלון הריח, חלון הטעם, ומספר גדול של חלונות שקשורים לחוש המישוש. הגינה, כפי שהיא נראית מהבית, משתנה בהתאם לאופן שהחלונות האלה בנויים."

"אוקסקול לא רומם את עולמם הפנימי של בני האדם מעל זה של מינים אחרים", אומר **אד יונג**. "במקום זה הוא התייחס לרעיון האומנוֹלט ככוח מאחד ומאזן. בית האדם אולי גדול מזה של הקרציה, עם יותר חלונות המשקיפים על גן רחב יותר, אבל אנחנו בכל זאת תקועים בתוך בית ומביטים ממנו החוצה", הוא כותב בספר. "האומנוֹלט שלנו מוגבל, אנחנו פשוט לא מרגישים שכך הדבר. עבורנו הוא נראה חובק-כל. זה כל מה שאנחנו מכירים ובקלות רבה טועים לחשוב שזה כל מה שיש לדעת. זוהי אשליה."

אז שוב, במה מותר האדם מן הבהמה?

1. טבע + חימר + מים = בוך (הספר שלכם אומר "בראתי אתכם מאדמה ומים").
2. אדמה + מים + חומצות אמינו = תא יחיד.
3. התא היחיד מתרבה באמצעות האבולוציה שלו.
4. התאים שהתרבו משיגים **מודעות**.
5. המודעות שהתא השיג מכינה מדיום של תודעה עבור התא. כלומר, **כל מודעות תאית נושאת תודעה אוניברסאלית**.
6. תא יחיד אשר השיג **תודעה**, פועל בהתאם לתוכנית האבולוציה (על ידי קבלת ההשפעות).
7. מכאן, הוא מגיע אל התוכנית הרוחנית דרך עוצמתו העצמית.

8. התא שמקבל את עוצמת האנרגיה האוניברסאלית, דהיינו, העוצמה האלוהית מהתוכנית הרוחנית, מתגלם בהתאם לתודעת אל כיצור אנוש. התודעה היא תמיד בתוך עצמה.

לפי סעיף 8, המערכת הקוסמית טמונה בתוכנו; גן המהות/הזרע שלנו + הגן האצילי/השורש שלנו. במילים פשוטות; **יצור האנוש הוא נשמה/מהות והגוף שלו הוא חפץ!!!**

החפץ מתקיים מאנרגיית חומר כמו מזון, שינה, סקס. הנשמה היא חלק מאנרגיית המהות!!! **האל הוא אנרגיית המהות והניצוץ שהוא חילק קרוי נשמה. הוא המאיר את דרכנו חזרה 'הביתה'.** הנשמה מתקיימת מאנרגיות קוסמיות המחוברות ישירות למוח וממנו למרכזי התיווך (צ'אקרות).

"כשהייתי לבדי ביקום האינסופי, מה שאתם מכנים החלל, השתובבתי וכמהתי לראות כל דבר שהיה בתוכי, בתוך נשמתי, ואמרתי "יהי".

- לא הייתה לי עין – יצרתי אותה,
- לא הייתה לי אוזן – יצרתי אותה,
- לא היה לי מוח – יצרתי אותו.

רציתי להכיר את הכוח האינסופי ואת האהבה האינסופית שהיו גלומים בתוכי. תשוקה פנימית שבקעה מתוכי רצתה את היקומים, את כוכבי הלכת – את הכול. רציתי זאת בכל מאודי ומעמקי נשמתי, ולכן בראתי אותם.

מהותי/נשמתי הייתה אחת – חילקתי אותה לניצוצות רבים. הובאתם לידי קיום מתוכי, מתוך מהותי/נשמתי. אתם – אני, אני – אתם. עכשיו הגיע זמנכם להבין אותי. אתם שוב תחזרו אלי. חיפשתם אחר עצמכם – ואני מחפש אחר עצמי מאז שבראתי את הכול.

הגיע הזמן שתבינו כי אני גם כמוכם. כל מה שנמצא במהותכם/נשמתכם נמצא אצלי, אם תיעלמו – איעלם גם אני. אתם – אני, ואני – אתם. אתם בני תמותה בעולם החומרי, אבל המהות/נשמה שלכם הינה נצחית, אלמותית, בדיוק כמו שלי. הייתי קיים מאז ומעולם – וכך גם אתם קיימים מעולם.

הגוף שאתם משתמשים בו בעולם – הוא כלי. הגוף אינו רואה או שומע, כפי שנדמה לכם, כי הכל נעשה על-ידי המהות/הנשמה, תלוי ברמת ההצפנה שלה. לאחר שתתפסו ברמת האנרגיה שלכם, מה שאתם מכנים תודעה, הצופנים יפתחו ותוכלו לעשות הכל. רק כאשר תגיעו לרמה שלי תבינו את אנרגיות המהות שאתם מכנים נשמה. תבינו מהי אהבה. " מטין טרנגון/העוצמה הגדולה

האם אנחנו יודעים למצוא/לגלות את המערכת הזאת ולהיטיב עם החיים שלנו?

רובנו לא. כדי למצוא אותה עלינו להתעלות מעל מציאות הטבע שמתחת לשמש (אין חדש תחת השמש). ומה לעשות ורובנו בורים ועצלים...

פרופ' ג'סיקה אטס מאוניברסיטת קליפורניה אירוויין, אפוק 2/2019:

את חושבת שלכל בני האדם יש יכולות על טבעיות, ושיש פשוט כאלה שהם טובים יותר בזה, כמו שיש אנשים שיותר מוכשרים במתמטיקה או בספורט?

“בדיוק כך. יש כאן איזשהו רצף, כך שלכל אחד יש מידה מסוימת של יכולות על טבעיות, כמו שכל אחד יכול להקיש על כמה קלידים בפסנתר, ויש כאלה שהם מוכשרים במיוחד, וכמו בתחומים אחרים, הדרך היחידה לזהות אותם היא לתת להם לנסות לעשות את זה.”

האם אפשר להשתפר בשימוש ביכולות על טבעיות?

“אפשר, אם אנשים לומדים להשקיט את הצד האנליטי והאינטלקטואלי של המוח, ולתת לחלקים אחרים של המוח להיכנס לפעולה. נתון מעניין נוסף שמצאנו הוא שאנשים המאמינים בקיומן של יכולות על טבעיות מצליחים טוב יותר מאשר ניחוש מקרי, ואנשים שאינם מאמינים, לא מצליחים אפילו ברמה של מקריות. זה כאילו שהם משתמשים ביכולות העל טבעיות שלהם כדי לפגוע ביכולת שלהם להצליח.”

כלומר, זה קשור לרמה שבה האינטלקט שולט עלינו?

“בדיוק. זאת אולי הסיבה שאנחנו שומעים סיפורים על אנשים שראו את העתיד שלהם בחלום, כי בחלומות אנחנו לא חושבים באופן אינטלקטואלי.”

מה היית אומרת לאנשים המשלמים הרבה כסף כדי לקבל עצות מאנשים המעידים על עצמם שהם מתקשרים או בעלי יכולות על טבעיות?

“הייתי אומרת להם שיזהרו. אנשים רבים נופלים בפח, כי קל מאד לרמות אנשים הנמצאים במצוקה, ובדרך כלל אנשים באים לקבל עצות בענייני קריירה, כסף ואהבה. מתקשר לכאורה יכול לדעת הרבה דברים על כל אדם משפת הגוף שלו, ממה שהוא לובש או איך הוא מדבר. בימינו אפשר למצוא הרבה מידע על אנשים באינטרנט וברשתות החברתיות, ואנשים מאמינים שזו היכולת של המתקשר. המחקרים שהשתתפתי בהם הראו שלאף אחד אין יכולת לראות או לדעת במדויק לגמרי דברים על אדם אחר, בהסתמך על יכולות על טבעיות.”

מדוע המחקר של יכולות על טבעיות נמצא עדיין בשוליים של המדע?

“זו שאלה מצוינת ואני שמחה לענות עליה. בסקרים שעשו בארה"ב מצאו שיותר מ-50 אחוז מהאנשים אמרו שהייתה להם איזושהי חוויה של יכולות על טבעיות, ויותר מ-50 אחוז מהאנשים אמרו שהם מאמינים בקיום של יכולות על טבעיות. אז בציבור הרחב התופעה של יכולות על טבעיות מקובלת יחסית. מה שקורה הוא שיש קבוצה קטנה מאוד, אבל קולנית מאוד, של אנשי מדע הנמצאים בעמדות בכירות, המכחישים את קיומן של יכולות על טבעיות. לדעתי הם גורמים נזק עצום לחברה בכך שהם גורמים למחקרים של יכולות על טבעיות להיות לא מקובלים באקדמיה. אני חושבת שזה תחום חשוב מאוד למחקר.”

יתרה מכך, בפועל, מה שבאמת מייצר את הערך המוסף שלנו כבני אדם על פני הטבע/החי: **ההיגיון**. רצון הבהמה מבוסס על אינסטינקטים ואילו של האדם על ההיגיון: ההיגיון סורק את הכוונה - הרצון - המחשבה - המצפון - ההבנה, מטיל ספק, שואל שאלות, חוקר, מנת לוגית ואז יוצר פרשנות. ההיגיון נותן שם לתחושות, לרגשות, לסמלים, לדימויים ולתמונות - **מחשבה קונקרטי (מגדיר התארגנות קונקרטי)**.

ואם מדברים על אבולוציה, מתמקדים באמת במה שמותר האדם על הבהמה: בהשגת היגיון אוניברסלי כחלק ממנגנון החשיבה.

רק בגלל הזלזול בטבע ובחי, המתבטא גם בזלזול בבני אדם, אנחנו נמצאים במערכת שבורה, מחוררת, חלשה. הכל דחוס ומקשה על הנשימה. הכל עכור ומקשה על הראייה. כל המילים, הסיסמאות (במיוחד השיווקיות), ההצהרות (בעיקר הפוליטיות) הן ריקות ממשמעות, אבל יש כאלה הנשבים בהן.

הפכנו לשבויים בידי החושך. הפכנו לאסירים בידי מנהיגים לא ראויים. הכל הופך לקוטבי, אלים, חסר כבוד לאחר ולשונה. האנושות איבדה את הרוגע שלה והפכה למפְלָה, לגאוונית, ליהירה, לנרקסיסטית ולשלילית יותר (כוחי ועוצם ידי).

לעוצמת האור הקיימת עדיין אין היכולת להכניע אותו. כנראה ונדרשות מכות סנפיר נוספות הצולפות בכולנו ללא רחם כדי שסוף סוף נתעורר ונתחיל להתמלא באור.

אפילו המילה 'אור' מתחילה להתרוקן מהמשמעות העמוקה שלה מרוב שימושים תועלתנים כמו אקמול לכאב ראש. בדיוק כמו שקרה למילים כמו רוחניות, מהות, תודעה, חשיבה חיובית ועוד.

הגיע הזמן להבין יותר לעומק מה קורה איתנו ולנו. זה חשוב. אבל יותר חשוב להבין איך אנחנו בונים עוצמת טיפוס חזרה 'הביתה'.

על מנת לתקן את המערכת ולהתחבר אל הזרע והשורש שלנו, אנחנו זקוקים לעוצמת אור אדירה על מנת לעבור תהליך לידה הפוך: אנחנו מאיינים את החומר, ממוססים את צורתו והופכים אותו חזרה לפוטון אור, אולי אפילו עוצמתי יותר בגלל ההתנסויות שעבר. רק עם עוצמת האור אנחנו יכולים להאיר את החושך הארצי בתוכו אנחנו כלואים, להפעיל את ההיגיון בצורה מיטבית ולהתחיל לטפס חזרה 'הביתה'.

את עוצמת האור אנחנו מושכים בעזרת השאלה: לאיזו מחשבה אנחנו נותנים כוח ולמה (רצון, אמונה, פרדיגמה, מצפון)? וגם בעזרת פיתוח חמשת החושים הרוחניים שלנו:

מהי הכוונה שלי: האם אני בוחר בשדה הקרב הקיומי
(מכאני-פונקציונלי, חלקיקים), או בשדה האמת
(אוטופואטי, שלם מושלם מעבר לצורה)?

האם בחיים אני יותר נתמך על ידי הקוסמוס או
יותר נדחף?

צופן קליטה

מהי המחשבה שלי: למה אני נותן כוח
ולמה (לאיזו מחשבה: מתחת לשמש או
מעל השמש)? מה ידוע לי על...?
מה אני מוציא מהמעגל, מה אני משאיר,
מהו החדש שאני מכניס למעגל?

צופן מילה

מהי הכוונה שלי:
האם אני
מכונאי/מתחרה
או בורא?

צופן מהות

מהי האמונה שלי: כמה יש לי אותי?

כמה אני אדון חיי?

מה היתה הזהות שלי לפני? בזמן
האיורוע? לאחר מכן?

צופן מהות

מהו הרצון שלי: מהו הרעב
הרוחני שלי – חיסרון
משמעותי, מה מניע אותי
בחיים; כדאי לי (מייתר או
מחסיר) או נכון לי (שיווי
משקל)?

צופן מילה

מהו המצפון שלי: האם ההגה לחיי בידי או
בידי אחרים, או בידי מנגנון ההשפעות?

האם הבחירה שאני עושה תשאיר אותי
על הגשר/נצחיות או תפיל אותי/מוות?

צופן קליטה

חמשת החושים הרוחניים:

"וּמְלַתֶּם אֶת עַרְלוֹת לְבַבְכֶם וְעַרְפְּכֶם לֹא תִקְשׁוּ עוֹד" (דברים פרק ו' פסוק ט"ז), "הִנֵּה עֲרְלָה אֶזְנֶם וְלֹא
יִבְּלוּ לְהַקְשִׁיב" (ירמיהו פרק ו' פסוק י').

חוש הדיבור הרוחני I SPEAK – צופן מהות: נוגעים בברית מילה (מילה יחידה, אמת) ובברית לשון (המחשבה
הנהגת). פותחים צופן מהות וצופן מודעות/תודעה.

ברית מילה: מילה קשורה למציאות אונטולוגית נעדרת צורה. קשורה למעור; לניקיון הפה, לניקיון המהות, לתיבת התהודה, לאור גנוז, לתדר של עוצמת מחשבה (שורש הדבר/מקור זך/הבנה עמוקה/מחשבה מעורטלת מכל הפרשנויות). בסיפור בבל נאמר: ויהי כל הארץ שפה אחת. כאשר פגה ברית המילה, נהרס המגדל ונוצרו לשונות רבות.

המילה שיוצאת מהלב, מהמהות. הלב הוא מקום ההולדה (פתיחת הגרון, גשר הסיראט), שורש הבריאה. מילה יחידה של האל הביאה הכל לידי קיום (אמת-כל). האור הראשון בעולם נוצר על ידי מילה אחת – "ויהי" – "ויאמר אלוהים יהי אור ויהי אור." כך הוא רצה ללמד אותנו שלאמירות יש עוצמה שבכוחה לברוא עולמות. אבל כמו כל עוצמה, ניתן בעזרתה גם להרוס. באמצעות מילים אנחנו מדליקים ומכבים אנשים בסביבתנו. מניעים או מעכבים. מקום המילה הנו בית ההווייה הנקייה והטהורה שלנו – המהות (מנגנון החשיבה לא מעורב, שפת מוח ישירה) – עץ החיים (The House of Being). היא האמת = מ' החיבור בין א'/האלוהות/השמיים לבין ת'/המימוש. אם אין חיבור, אלא נתק מ-א', יש מוות.

ברית לשון: לשון קשורה למציאות אפיסטמולוגית, מציאות של ריבוי וחיכוך. לכן נדרשת צחות האמירה/דיבור (אקטיביציה). להקפיד לא לדבר סרה, אלא רק דברי כבוד ואהבה – ענווה אינסופית. להקפיד על לשון רכה (מי שנעימה נמצאת בצחות לשונו, שידוע שבא מעפר שאין בו עבר אבל יש בו עתיד, וחוזר להיות אפר שיש בו עבר אבל אין בו עתיד).

מילים הרוקדות על לשוננו. עץ הדעות שלנו, הענפים, המחשבות, הפרשנויות, האמיתות החלקיות אשר אנחנו מבטאים בפועל. כאשר איננו מחוברים למהות – מקור נביעת המחשבות, הדיבור שלנו כאוטי (גן חיות) ולא מדויק. אנחנו שורפים. חוסמים את תעלת הלידה (הגרון) המימוש של הדברים אותם אנחנו באמת רוצים.

כדי להתחבר אל ברית מילה: אל עץ החיים, אל המילה היחידה, אל האמת המוחלטת והנצחית, עלינו לערטל את המחשבות שלנו, להסיר עורלות. להקפיד על לשון צחה, לא לדבר סרה, אלא רק דברי כבוד ואהבה. למילים שלנו יהיה צליל בעל תדר עוצמתי שיחדור כל חומר וישפיע.

לכן חשוב כל הזמן לשאול: למה אנחנו נותנים כוח ולמה?

רגע נתעכב; מאחר ושפת האור היא שפת רטיטה, קוסמוס ממלא אחר הבקשות האמיתיות שלנו = בהתאם לתדרים של מילים.

- אני רוצה, מבקש, דורש = אין לי ולא יהיה.
- אני אעשה, מתכנן = חיזיון שלא יתממש.
- אני הוא הדבר = המפתח לשפת האור. תודה על בריאותי. תודה על השמחה והאהבה שאני. תודה על ההצלחות ומצבי הכספי השופע.

עלינו להיפתח לאוקיינוסים.

חוש השמיעה הרוחני I EAR – צופן מהות: מסוגלים להקשיב לקול השמיים, לקול האמת (צלילים עיליים), ולא לרכילות או לפרשנויות רדודות. פותחים צופן קליטה. **ברית העורף**.

רק אם נסכים להסיר עורלות/כיסויים/מחסומים, נצליח לגלות את החדש כל יום מחדש (ביכורים), נצליח להשיג לב טהור, פה צח ואוזן קשובה, נצליח לאיין את האגו, נצליח להשיג מידות רוחניות של קבלה ללא תנאי, כבוד, אורך רוח, רצון להתכלל. נשיג אמת ושלוש. נעשה טוב בלי לצפות לדבר. נחווה אושר אמיתי ועושר רוחני וחומרי כאחד.

חוש הראייה הרוחני I SEE – צופן קליטה: להתבונן בעיני המהות (העין השלישית) ולראות רק יופי ואור מעבר לצורה, ולא חסרונות ושליליות. כאשר התודעה שלנו מסוגלת לרדת לעומק המהות, עין המהות נפתחת. אנחנו חווים אהבה אינסופית הנמצאת בעילאות ליבנו ואורה נמצא באור האלוהי שברוחנו.

העין השלישית היא ערוץ הקליטה שלנו הדומה לטלסקופ רב עוצמה. היא מסוגלת לאגור יותר אור על שטח האיסוף הענק שלה, הגדול מעדשת העין החושית שלנו. אבל יותר מכל, בעזרת העין השלישית אנחנו מביאים בברית הנשואין את ההיבט הזכרי והנקבי שבנו ומשיגים תודעה עילאית. משיגים רב ממדיות. רלוונטיות תמידית. מאסטרים אוטופואטיים.

בעזרת חוש הראייה הרוחני אנחנו מסוגלים לנווט בחושך הקוסמוס (במדיום הוודאי) בלי לראות, אלא בעזרת הסונר שלנו שהוא מערכת הד; Echolocation הדומה לסונר של עטלפים, דולפינים ולווייתנים. גן עדן קיים רק כאשר העין הרוחנית פתוחה.

לראיה הפיסית יש מגבלות. היו ימים בהם היה ידוע כי אחרי שהעין לוכדת את קרני האור מהסביבה, הקרניים עוברות דרך מספר עדשות הנמצאות בפנים העין, עד שלבסוף הן מגיעות ל"רשתית". הרשתית היא רשת נרחבת של "תאים קולטי אור" הממירים את גלי האור לאותות חשמליים. האותות החשמליים עובדים דרך "עצב הראייה" אל "קליפת הראייה במוח" – אזור בחלקו האחורי של הראש, ושם מתרחש קסם מופלא. בתהליכי עיבוד מידע מורכבים מצליח המוח לשלב את חלקי הפאזל השונים שנקלטו באמצעות העין ולהפוך את האותות החשמליים לתמונה סדורה, ברורה ותלת-ממדית. אלא שהעין הפיסית המוגבלת יוצרת עבורנו מציאות אשלייתית. לעומתה, העין השלישית – העין הרוחנית, פותחת עבורנו צוהר לעולמות האמת.

בניגוד להגדרות קיימות ומקובלות על אינטואיציה: ראיית הנולד, ידיעה מראש, השראה, מבחינתי אינטואיציה היא האומץ in-to-me-see, להיות ער פנימה/החוצה בו זמנית, לראות שלם. היא מערכת בריאה הדומה לפנסי מכונת המאירים את התיב החשך.

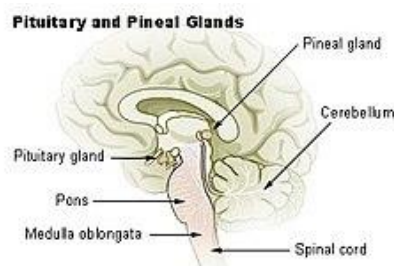
כאשר אנחנו מתבוננים וקשובים ניטרלית אל תוכנו, ניטרלית להזדמנות המתדפקת על דלתנו, ניטרלית אל סביבתנו, ניטרלית אל מציאות הדמיון אי-שם, אנחנו אוספים מידע שקט שלעיתים הוא שונה מהמוכר. האם אנחנו מקבלים אותו בשמחה?

באיזה אופן אנחנו מפענחים אותו?
האם אנחנו מעזים לייצר צירופים והבנות שונות מההרגל?

העין השלישית היא בלוטת האצטרובל **Pineal gland** הממוקמת בדיוק במרכז המוח, בין שתי ההמיספרות. תפקידה הוא לקלוט את ההשפעות הקוסמיות ואת תדלוק התודעה ולהביאם אל המוח על מנת לחולל מהר יותר את תנועתו. יש בה קולטני אור (חלבונים).

בכל אדם ישנה עין של הנפש [...] והעין הזו היא יקרת ערך יותר מעשרת אלפים עיניים של הגוף, כי רק באמצעותה אפשר לראות את האמת", כתב הפילוסוף אפלטון בספרו "המדינה". ובמאה ה-17 תיאר הפילוסוף רנה דקארט את בלוטת האצטרובל כמושב הנפש – המקום בו נוצרות המחשבות שלנו ודרכו הנפש מצליחה להשפיע על הגוף הפיזי.

העין השלישית הינה סוד הנותן את הניחוח לפרחים הפורחים בשדות הבריאה השונים. מי ששיג את העוצמה הזאת יוכל לפענח את כל הסודות. תפקידה העיקרי לתווך בין גירויים עצביים להפרשה הורמונאלית (מלטונין וסרוטונין). משמשת לוויסות השעון הביולוגי, מחזורי השינה והערות, חילופי עונות השנה, מערכת החיסון והחשק המיני, ואף לוקחת חלק חשוב בתהליך ההזדקנות. היא זו שמעוררת מודעות ו/או תהליכים אוטומטיים בתהליכי עיבוד מידע.

מבנה האצטרובל של האורן מהווה דוגמה לסדר פיבונאצ'י בטבע. כאשר מציינים את ספירת פיבונאצ'י, ליבת הספירה מתכנסת בתוך בלוטת האצטרובל. מספר הקשקשים הולך וגדל משורה לשורה, על פי סדרה זו (1,1,2,3,5,8,13,21...).

אצטרובל הוא "איבר" בעצים מחטניים (כמו אורן) שבו מתפתחים הזרעים. אצטרובלים נפתחים במזג אוויר חם ויבש ונסגרים במזג אוויר לח וקר. להתנהגות הזו יש סיבה: כאשר נוצר הזרע, ברגע שהאצטרובל נפתח במזג אוויר חם ויבש, הזרע יכול לעוף רחוק ברוח ולהמשיך להפיץ את הזרעים. בצורה כזאת נחסכת התחרות על המשאבים בין עצים שצומחים בצפיפות רבה מדי. אילו האצטרובלים היו נפתחים בזמן גשם, הזרעים היו נרטבים ונופלים לקרקע ודבר לא היה קורה.

מבנה האצטרובל הסגור והפתוח משקף לנו אסוציאטיבית את המבנה הפתוח שלנו שהוא רק 5-10% ואת המבנה הסגור שהוא היתר.

מחקרים חדשים מגלים כי ביכולתה של בלוטת האצטרובל:

1. לייצר טרנסמיטרים המקשרים בין האונה הימנית לשמאלית במוח, ותורמים לסנכרון מוחי בין האונות; מצב של מוח מסונכרן נחשב למצב של תפקוד מנטלי אופטימלי, או מצב של "גאונות".

2. כמו כן, מחקרים מהשנים האחרונות, גילו שבלוטת האצטרובל מכילה בתוכה את אותם פוטו רצפטורים, או קולטני אור, שקיימים גם בעין האנושית, הממירים את פוטוני האור מהסביבה, לפולסים חשמליים במוח ולתמונות. היא לכן נחשבת למושב האינטואיציה, היצירתיות והדמיון במוח.

מחקר מ-2002 שפורסם ב-Bioelectromagnetic מגזין מצא בין 100 ל-300 גבישים מיקרו-קריסטלים עשויים מקלציט בצורת משושה, בכל מילימטר מרובע בבלוטות אצטרובל אנושית. המיקרו קריסטלים הללו דומים באופן מפתיע לגבישים שנמצאים באוזן הפנימית שלנו ותפקידם להתרחב ולהתכווץ בנוכחות שדות אלקטרומגנטיים. כלומר, הגבישים האלה קולטים למשל גלי רדיו בלי שימוש בחשמל. הם מפיקים אור והופכים צלילים לזרם חשמלי. הם מוליכי מידע ותדרים רב ממדיים. לכן, באמצעות כיוונון הקריסטלים, ניתן יהיה לקלוט

תדרים אלקטרומגנטיים ולהפוך ליותר יצירתיים, אינטואיטיביים, מתקשרים וכד'. כאשר יופעלו החלקיקים הקריסטליים בבלוטת האצטרובל, זה ירגיש כאילו וחיברו לנו אנטנה חדשה שתשפר את התקשורת בנינו לבין החלקים הגבוהים שלנו.

כדי להפעיל את בלוטת האצטרובל, עלינו ללמוד למשוך תדלוק בעזרת התודעה/מחשבה, ולפתוח כמה שיותר מה"קשקשים" (בדומה לרוח במזג אוויר יבש), כלומר, לפתוח כמה שיותר מארכיבי המוח שלנו על מנת להציג לראווה את זרעי המחשבות המכחים לפרוח (מוח גמא). זו הדרך היחידה להשיג הבנה עמוקה, ראייה עמוקה, בריאות תאית, את המהות, את הקומה ה-100 האמיתית שלנו, לממש את הפוטנציאל העשיר הקיים בנו, לגלות את האמת ולהיות חופש ללא התניות או גליות, ולחזור להיות שותפים בפיתוח הבריאה החדשה ביתא נובה.

בסופו של התהליך שנמשך אלפיות השניות, אם הידע שיצא לאור אינו תואם את המהות (לא הושגה הבנה עמוקה), הוא אינו יכול להיות רחב דיו מאחר וזו ידיעת החלק ללא ידיעת השלם. ידיעת הצורה ללא ידיעת המהות. חשוב להשיג איזון בין ידע להווייה. ידע לכשעצמו לא מביא להבנה. רק היחס בין הידע להווייה = תודעה. אחת הסיבות למרחק ביניהם מצויה בלשון/שפה. במילים אחרות, עלינו ליצור את בינת הלב: מידע המתקבל על ידי בלוטת האצטרובל חייב לקבל את אישור הלב כדי שנעבוד איתו. בלב שוכנות הכוונות האמיתיות

והברורות שלנו. כלומר, עלינו ליצור קואורדינטה בין המוח ללב = בית הלב. מחייבת הפעלת 32 ערוצים של זרימת אור זהוב (לב – 32, מוח - 32 נתיבות חוכמה: 22 אותיות + 10 ספירות).

לכן, כאשר אנחנו מבקשים "לראות בעיני רוחנו", אנחנו בעצם מבקשים לראות בעיני העין השלישית – בלוטת האצטרובל (החוש השישי). כאשר אנחנו מבקשים לעלות על הנתיב האבולוציוני הרוחני, אנחנו בעצם רואים בבלוטה את השער הפנימי שלנו לממדים גבוהים.

היוונים הקדומים ראו בה את החיבור לממלכת המחשבות, וההודים קראו למרכז האנרגטי בו היא ממוקמת אג'נה (עין) וראו בה את "העין השלישית", שמטרתה לפתוח אותנו לחוויות שהן מעבר לחמשת החושים. גם האל שיבא מתואר במיתולוגיה ההודית עם עין נוספת בין שתי עיניו. בתרבות המצרית הוא "העין של הורוס" או "העין של רא", הדומה דמיון מפתיע לתמונת הבלוטה בתוך המוח. במצרים העתיקה, סימבול 'העין של רא' ייצג את השאיפה לחיים טובים, שפע אושר ובריאות, עבור החיים ועבור המתים כאחד. ביהדות מניחים את קופסת התפילין במרכז המצח בקשר עם העין השלישית.

חוש הידיעה הרוחני I KNOW – צופן מילה. נוגע בהבנה עמוקה, באמת המוחלטת, בידיעה שאינה יודעת שהיא שפת מוח ישירה ללא הנפרדות הקיימת היום במנגנון החשיבה המנוון. היא ידיעה של מוח שלם, מוח שכל ארכיביו פתוחים והכל אחד הוא. זו ידיעה עמוקה שמחוברת לשורשי הדברים, לאמת המוחלטת. היא היכולת לחשוב בתוך המחשבה ללא הפרדה בין אובייקט לסובייקט. ידיעה שכזאת לא ניתנת להוכחה בגלל שאין בידנו כלים קוגניטיביים לחקור מציאות שמעבר לצורה מקובלת, או בגלל שהשפה שלנו דלה, או כי אין לנו את המחשבות המתאימות במילון הפנימי, או כי איננו מסוגלים לתפוס את הדבר הנמצא מעבר למציאות החושית. ניתנת ללמידה כחוויה רק בעזרת תבונה טהורה.

זו חוויה פנימית (אקסטזה, התלהבות בשפתו של הפילוסוף הצרפתי ז'ורד' בטאיי שכתב את הספר "החוויה הפנימית") שאין לה דוקטרינה חיצונית, סמכות חיצונית, או מטרה חיצונית, מלבד החוויה עצמה. אין החוויה רגש או שכל. היא מעבר לצורה, מעבר להגדרה, מעבר לאישיות. היא מהות. היא האמת הפנימית העירומה (מעורטלת מפרשנויות).

כדי להשיג הבנה עמוקה, עלינו לייצר דיאלוג דינמי ויצירתי בין מציאות אפיסטמולוגית, שהיא מציאות עץ הדעת (יקום הקיום), לבין מציאות אונטולוגית שהיא מציאות עץ החיים (יקום 2). פותחים צופן מילה/מודעות.

חוש ההווה העילאית הרוחני I AM – צופן מהות. אמונה בעילאי השלם. במקור האצילי שאנחנו. באמת שאנחנו. אנחנו מצוידים בכל סודות היקום. "הנכם אל, הנכם מודעות של יקום, הנכם תודעה" ("ספר הידע" 15/132). ייצור האנוש העילאי הוא מרכז הבריאה. הוא הנקודה באמצע מעגל שדה התודעה האלוהית (ממנו כל אדוות ההתפתחות החלו. כך גם נולד אדם). הוא מקבל ונותן מתוך פוטנציאל עוצמתו ששווה ליקום כולו. לכן נכון לומר כי האדם הוא יקום זעיר אנפין והיקום עצמו הוא אדם גדול. "הנך גלובוס של יקום" ("ספר הידע", 24/220). כל העוצמה הרוחנית שלנו נמצאת בתוך האנרגיה האדירה של הקוסמוס, אשר אנחנו מושכים באמצעות העוצמה המוחית והתאית שלנו. "הפגנות אלוהיות מופיעות בכל אחד בדרכים שונות" ("ספר הידע", 2/9).

כדאי לנו להבקיע את החומה האנרגטית שמקיפה את כדור הארץ שצבעה שחור. אם עד כה היא שמרה על החיים שלנו בשיווי משקל, הרי שהיום, כדי לצאת אל מעבר, עלינו לספוג את כל הצבעים, האורות, הצלילים של כל המערכות שנקלטים בחומה הזאת.